

Miksi kirjoitan. Nuo kaksi sanaa on pyörinyt mielessäni pari kuukautta, kunnes eräänä iltana katsellessani tyhjää näyttöä, aloin miettimään sanojen merkitystä. Miksi kirjoitan. Sillä hetkellä minulle valkeni, että kirjoittaminen luomistyönä on suurempi prosessi kuin äkkiseltään tulee mieleen. Kirjoittaminen kuten kaikki muukin luomistyö vaati intohimoa, tunnetta. Perusteellista taustatyötä, josta näkyvä osa on murto-osa kokonaisuudesta. Kun sitten kirjoitus on valmis (ainakin itselle) tulee tyhjä olo, kaikki on annettu hetkellisesti tekstiin ja sen kirjottamiseen, taustyöhön, sekä kaikkeen näkymättömään työmäärään. Tämä ilmiö on kenties varsin yleistä, kun on luomisesta kysymys. Menee viikkoja, kuukausia eräänlaisessa flow tyhjässä, kunnes taas pikkuhiljaa alkaa jokin idea muhimaan jossain sielun sopukoissa. Kirjoittaessa voin projisoida ajatuksiani tekstiin, voin tehdä konnasta sankarin, hyviksestä pahaan, leikitellä erilaisilla ideoilla, joka ei muuten ole mahdollista. Kirjoittamiseen kuten muuhun luomiseen syntyy tietynlainen viha/rakkaus suhde.